

ження гумусу, а отже, для збереження запасів вуглецю в сільськогосподарських землях та агроресурсного потенціалу.

Висновки та перспективи подальших досліджень

Про актуальність реалізації заходів низьковуглецевого розвитку ЛГ свідчать такі показники, як недостатній рівень лісистості території України, площа еродованих ґрунтів, швидкість поширення ерозійних процесів та ступінь їх інтенсивності. Зазначені негативні процеси відбуваються на фоні недостатньо реалізованого потенціалу лісорозведення і лісовідновлення.

Запропонований перелік заходів низьковуглецевого розвитку є інструментом забезпечення збалансованого ведення ЛГ та сприяє відтворенню і збереженню родючості ґрунтів, що призводить до скорочення обсягів викидів вуглецю від сільськогосподарських земель. Проте ефективність цих інструментів потребує підтримки з боку держави та активного впровадження реформ. Ключовим моментом реформування, на нашу думку, є вирішення питання власності на землю, що стимулюватиме до збільшення капіталовкладень у відтворення та збереження лісів.

У цьому контексті перспективними є дослідження з поглибленої оцінки та систематизації заходів щодо збільшення запасів вуглецю у резервуарах лісових насаджень, які також сприятимуть збалансованому веденню ЛГ.

Література

1. Букша І.Ф. Інвентаризація парникових газів у секторі землекористування та лісового господарства : монографія / І.Ф. Букша, О.В. Бутрим, В.П. Пастернак. – Харків : ХНАУ ім. В.В. Докучаєва. – 2008. – 232 с.
2. Гелетука Г.Г. Огляд відновлених джерел енергії в сільському та лісовому господарстві України : огляд, робота / Г.Г. Гелетука, Т.А. Желєзна; Німецько-Український аграрний діалог. – К. : Вид-во Ін-ту економічних досліджень та політичних консультацій. – 26 с.
3. Дворецький А.М. Методичні підходи розрахунку вартості ріллі на основі відновлення енергетичного ресурсу гумусу / А.М. Дворецький // Ефективна економіка : зб. наук. праць. – Дніпропетровськ. – 2013. – № 5. [Електронний ресурс]. – Доступний з <http://www.economy.nauka.com.ua/?n=5&y=2013>.
4. Державна цільова програма "Ліси України" на 2010-2015 роки, затверджена Постановою Кабінету Міністрів України № 977 від 16.09.2009 р. [Електронний ресурс]. – Доступний з http://dklg.kmu.gov.ua/forest/control/uk/publish/article?art_id=102734&cat_id=66071.
5. Национальный кадастр антропогенных выбросов из источников и абсорбции поглотителями парниковых газов в Украине за 1990–2011 гг. / Государственное агентство экологических инвестиций Украины и др. – К., 2013. – 642 с. [Электронный ресурс]. – Доступный с http://unfccc.int/national_reports/annex_i_ghg_inventories/national_inventories_submissions/items/7383.php.
6. Потреба в інвестиціях у зменшення викидів ПГ: Крива граничних витрат на зменшення викидів в Україні. – NERA Economic Consulting, 2012. – 187 с. [Електронний ресурс]. – Доступний з http://www.ebrd.com/downloads/research/economics/publications/specials/Ukraine_MACC_report_UA.pdf.
7. Третье, четвертое и пятое национальные сообщения Украины по вопросам изменения климата. Подготовленные на выполнение статей 4 и Рамочной конвенции ООН об изменении климата и статьи 7 Киотского протокола, Киев, 2009 г. / М-во екології та природних ресурсів України та ін. – К., 2009. – 367 с.
8. Указания по эффективной практике в секторе землепользования, изменения в землепользовании и лесного хозяйства (IPCC Good Practice Guidance for Good Practice Guidance for Land Use, Land-Use Change and Forestry, 2003). [Электронный ресурс]. – Доступный с http://www.ipcc-nggip.iges.or.jp/public/gpplulucf/gpplulucf_languages.html.

Бутрим О.В. Оценка потенциала низкоуглеродного развития лесного хозяйства Украины

На основе анализа отчетной документации Украины перед Секретариатом Рамочной конвенции об изменении климата (РКИК) ООН, показателей Государственной целевой программы "Леса Украины" на 2010-2015 гг., проведены прогнозные оценки объемов изменений запасов углерода в секторе лесного хозяйства Украины до 2050 г. Очерчен круг наиболее эффективных мероприятий низкоуглеродного развития, которые способствуют обеспечению рационального использования природоресурсного потенциала лесного хозяйства и укреплению экологической стабильности агроэкосистем; проведено их ранжирование и стоимостная оценка.

Ключевые слова: запасы углерода, резервуар углерода, выбросы парниковых газов, лесное хозяйство, лесные ресурсы, природоресурсный потенциал.

Butrym O.V. Capacity Assessment of the Low-Carbon Development of Forestry in Ukraine

Based on the analysis reporting documentation Ukraine in front of UN Framework Convention on Climate Change (UNFCCC) and target indicators of the State program "Forest of Ukraine" for 2010-2015 the projections of volume changes in carbon stocks of Forestry in Ukraine has been conducted up to 2050. List of the most effective low carbon development activities at forest lands was described. These activities are aimed at a balanced use by the natural resource potential of forestry and environmental improvement of agriculture. The cost of these activities were estimated.

Key words: carbon stock, carbon pool, GHG emission, forestry, forest resources, natural resource potential.

УДК 336.76

Доц. М.В. Корнєєв, канд. екон. наук, фінансовий аналітик –
ТОВ "АгроІнвестГруп"

ОСОБЛИВОСТІ ФІНАНСІАЛІЗАЦІЇ ТОВАРНИХ РИНКІВ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ

Визначено поняття "фінансіалізація" загалом та застосування його до товарних ринків. Розглянуто зміст, базові ознаки, характерні особливості фінансіалізації товарних ринків у сучасних умовах. Наведено групування детермінант фінансіалізації товарних ринків за окремими аспектами (лібералізація валютно-фінансового регулювання, розвиток технологій торговельної діяльності, поширення фінансових інновацій, психологічно-поведінкова детермінанта). Досліджено ключову детермінанту фінансіалізації товарних ринків (поява різноманітних інструментів фінансового інжинірингу).

Ключові слова: фінансіалізація, товар, детермінанта, ринок, похідні фінансові інструменти, лібералізація, конгломерація, фінансовий інжиніринг.

Постановка проблеми. В умовах поширення фінансових інновацій, розкручування вбудованої інфляційної спіралі, глобалізації економічних та фінансових зв'язків, дерегулювання фінансових ринків, фінансовий сектор та реальний сектор економіки з взаємодоповнювальних перетворюються на антагоністичні, з превалюванням фінансового сектору. Тривалий час кризові явища в реальному секторі економіки були зумовлені перевиробництвом товарів та браком платоспроможного попиту, позаяк кризи, що виникали наприкінці ХХ – початку ХХІ ст., пов'язані з "перевиробництвом" фінансових активів, мають більшу частоту та глибину фінансових наслідків для економіки. Прояви відриву фінансового сектору від реального та фінансіалізації товарних ринків є взаємодоповнювальними тенденціями розвитку світового господарства сьогодні, тому потребують уваги з боку науковців.

Аналіз останніх наукових досліджень. Питання відриву фінансового сектору від реального та ролі похідних інструментів і фінансіалізації у цьому процесі розглянуто у працях вітчизняних та зарубіжних вчених. Мейнстрімом у дослідженні цих питань є зміщення акцентів з традиційних ролі та функцій товарних ринків до їх розгляду як сегментів фінансового ринку; з фундаментальних чинників попиту і пропозиції на традиційні сировинні та продовольчі товари до фінансових факторів, зокрема надлишкової ліквідності на ринку похідних інструментів на базові товари, спекулятивних операцій, вбудованої інфляційної спіралі, курсових коливань. Включення до портфелів фінансових інструментів управляючими інновацій фінансового інжинірингу, зокрема похідних інструментів, з метою збалансування тріади ризик – дохідність – диверсифікація призводить до "втечі" капіталу від реальних інвестиційних проектів до фінансових ринків, що мають вищу норму рентабельності та коротші строки окупності.

Напрацювання у межах окреслених питань варто поділити на два напрями: процес фінансіалізації як квінтесенція відриву фінансового сектору від реального (І.А. Богушов, Е.Р. Галімова, Н.В. Дудко, Ю.Ю. Дяченко, Дж.М. Кейнс, І. Левіна, З.О. Луцишин, Х. Мінські, С.В. Міщенко, Л. Менкоф, А.А. Пархоменко, Дж. Стігліц, Н. Толксдорф та ін.) та роль ринку похідних інструментів у процесі фінансіалізації (І. Дарушин, М.В. Кисельов, Є.В. Петренко, О.Ф. Седунов, О.М. Сохацька, П.В. Суворов, О.Б. Фельдман та ін.).

Постановка завдання. Мета роботи полягає у дослідженні загальних особливостей, специфічних ознак, визначенні детермінант фінансіалізації товарних ринків в сучасних умовах господарювання.

Виклад основного матеріалу дослідження. Підтримуючи класифікацію Системи національних рахунків ООН, у цьому дослідженні реальний сектор економіки варто розуміти як нефінансову сферу, тобто сукупність нефінансових підприємств, домогосподарств, некомерційних об'єднань, державний сектор у частині надання нефінансових послуг. Натомість фінансовий сектор включає у себе банківську та парабанківську системи. Варто наголосити, що в реальному секторі здійснюється поєднання та трансформація усіх видів капіталу: виробничого, людського, природного, фінансового з метою виробництва валового внутрішнього продукту, у фінансовому секторі відбувається обслуговування реального сектору, опосередковане формуванням фінансових потоків.

Відсутність єдиного підходу до визначення поняття "фінансіалізація" загалом та застосування його до товарних ринків зокрема породжують дискусії не тільки щодо формулювання його чіткої дефініції, але й щодо позначення цього поняття. В одному з перших досліджень процесу фінансіалізації Г. Кріпнер визначає її як такий спосіб акумуляції (капіталу), в якому отримання прибутку здійснюється переважно через фінансові канали, а не через торгівлю та товарне виробництво [1]. Наведена дефініція цілком узгоджується з гіпотезою відриву фінансового сектору від реального та є базовою у поясненні фінансіалізації товарних ринків. Водночас авторський колектив підручника "Міжнародний менеджмент" віддає авторство цього терміна Ж.-П. Серван-Шрайберу, який вказує, що фінансіалізація є найважливішою характеристикою сучасного глобалізованого бізнесу [2]. На думку Р. Блекборна та Дж. Фостера, процес фінансіалізації харак-

теризується зростанням влади фінансового інжинірингу, зміщенням акценту економічної діяльності суб'єктів бізнесу з виробництва до фінансової системи [3, 4].

Поняття "фінансіалізація" є доцільним із лінгвістичних міркувань і найбільш повно виявляє свій зміст саме в контексті його дослідження відносно реального сектору економіки та ринків окремих товарів, оскільки лише у цьому контексті простежується його суть, як пріоритетність фінансової складової господарства над його реальним базисом.

У будь-якому разі термін "фінансіалізація" вживається з негативним відтінком, що зумовлено деструктивним впливом превалюючого за обсягом фінансового капіталу та відповідного сектору, де циркулюють його потоки, над ринками товарів і послуг. Проте існують й окремі приклади позитивного ефекту фінансіалізації, зокрема в Бразилії в останні два десятиліття домінування фінансового капіталу були залучені іноземні портфельні інвестиції, врегульовані зовнішні борги. Результатом стало покращення фундаментальних економічних змінних, що супроводжувалося більш високими процентними ставками, деіндустріалізацією, повільним зростанням економіки, волатильністю [4]. Беззаперечної актуальності наведене набуває і для України в умовах розбудови її фінансового ринку та необхідності структурного реформування товарних ринків з метою запобігання фінансовим кризам та руйнівним наслідкам фінансіалізації.

З огляду на це, поглиблення наукових напрацювань щодо сутності та ознак (ключових особливостей) фінансіалізації товарних ринків є безумовно слухним. Як відомо, вироблений у реальному секторі валовий внутрішній продукт можна поділити на капітальну (оренда, процентні платежі, прибуток) та трудову (заробітна плата) складові з урахуванням доходного підходу до його розрахунку. Поширення процесу фінансіалізації призводить до зростання капітальної і зменшення трудової складової загалом. Проте за окремими їх складовими спостерігається певна диференціація. Щодо частки оплати менеджерів компаній, то фінансіалізація впливає на неї у бік збільшення за рахунок прив'язки такої оплати до показників ринкової капіталізації компаній, яка, по суті, може мати суто фінансовий характер. За рахунок вищої рентабельності та більш коротких строків окупності інвестицій у фінансовому секторі, передусім спекулятивного характеру, зростає процентна частина капітальної складової, порівняно з прибутковою. Інститути, що працюють у фінансовому секторі, зберігають тенденцію до отримання прибутків, а інститути реального сектору скорочують його суму.

Базовими ознаками процесу фінансіалізації товарних ринків є:

- переорієнтація капіталу з виробництва та ринків товарів і послуг у фінансовий сектор;
- зростання віртуальності, волатильності та швидкості фінансових потоків на фінансових ринках, порівняно з товарними;
- зміщення людських, виробничих, інвестиційних ресурсів із реального сектору у фінансову індустрію;
- ціни та традиційні товари (продовольчі товари, метали, газ, нафта) й екзотичні товари (квоти на викид парникових газів, права на використання енергетичних ресурсів) визначаються не шляхом взаємодії попиту і пропозиції на відповідних товарних ринках, а через взаємодію фінансових факторів (вартість похідних інструментів на ці базові активи, курс долара, індекс інфляції тощо);

- зростання кореляції економічних та фінансових змінних, що визначають ціни на товари та фінансові активи;
- орієнтація компаній реального сектору не на підвищення реальної продуктивності виробництва чи якості надаваних послуг, а на максимізацію ринкової ціни акцій та капіталізації компаній.

З огляду на ключові ознаки, якими характеризується процес фінансіалізації товарних ринків, обґрунтовано еволюційні передумови – детермінант її появи та поширення. Близьким за значенням терміном "системні детермінанти світової фінансової кризи" оперує В.І. Мазуренко, вживаючи його для позначення "якісних динамічних структур, що характеризують логічний причинно-наслідковий зв'язок між виникненням нерівноваги на фінансових ринках та порушенням інтегральної єдності системоутворювальних елементів глобальної фінансової архітектури" [5]. Автор підкреслює, що нерівновага на фінансових ринках зумовлюється дією фундаментальних чинників та катализаторів і залежить від домінуючих компонентів, фаз, каналів і факторів поширення [5]. Отже, фінансіалізацію як багатоаспектне явище визначають фактори та передумови, які можна назвати детермінантами.

Лібералізація валютно-фінансового регулювання ґрунтується на відміні обмежень транскордонному переміщенню капіталів (формування фінансових центрів) та дерегулюванні фінансової сфери (відміна низки законодавчих актів, крах Бреттон-Вудської валютної системи). Важливу роль у лібералізації світових фінансових ринків відіграли міжнародні фінансові центри різних рівнів: глобальні (Лондон, Нью-Йорк), регіональні (Гонконг, Сингапур, Дубай), локальні (Токіо, Франкфурт-на-Майні, Париж), офшорні (Цюрих, Женева, Кайманові острови та ін.). Поряд із наднаціональним, національним регулюванням, принципами міжнародних організацій (МВФ, СБ, СОТ та ін.) зазначені світові фінансові центри як зосередження банків та спеціалізованих фінансово-кредитних інститутів, що опосередковують рух потоків фінансового капіталу на глобальному рівні, набувають ключового значення у процесах регулювання цього руху поза вже існуючими системами за рахунок специфічних, часто пільгових, умов організації, оподаткування, супроводу фінансових операцій. У цьому контексті варто погодитись з думкою О.Г. Чувардинського щодо автономності та екстериторіальності світових фінансових центрів [6]

За порівнянням 83 найбільших фінансових центрів у межах рейтингу The Global Financial Centre Index (GFCI), що базується на показниках Світового банку, Організації економічного співробітництва і розвитку, у 2014 р. лідерами є Нью-Йорк, Лондон, Гонконг (на ці три центри припадає понад 70 % світової торгівлі акціями) та Сингапур [7]. Незважаючи на незначний розрив між Нью-Йорком і Лондоном, зумовлений подіями політичного та економічного характеру в ЄС, Лондон зосереджує понад 70 % вторинного ринку облігацій, 50 % ринку похідних інструментів, 80 % світових інвестиційних і банківських операцій, 90 % світової торгівлі металами, зокрема золотом, та управління понад 85 % європейських хедж-фондів [8, 9].

Відмова від обміну ключових світових валют на золото та встановлення доларового стандарту призвело не лише до консолідації ринків навколо єдиної валюти, але й до виникнення як численних валютних ризиків, так і можливос-

тей спекуляції. З відміною норм закону Гласа-Стігала щодо розмежування комерційного та інвестиційного банкігу в США законом Грема-Ліча-Блайлі у 1999 р. з'явилися специфічні підрозділи в банках, що почали займатися спекулятивною торгівлею за власний кошт (proprietary trading). Ухвалення у 2000 р. Закону про модернізацію товарних ф'ючерсів зняло заборону найбільшим інституційним інвесторам США (пенсійним фондам, страховим компаніям) вкладати кошти в ризиковані види активів – товарні деривативи. Маючи на меті диверсифікацію портфелів, ці інвестори користуються можливостями включення до їх складу нетрадиційних інструментів.

Поява нових технологій торгівлі, зокрема електронної Інтернет-торгівлі та високочастотного роботизованого трейдингу з відмовою від голосових торгів, призвело до полегшення входу на фінансові ринки, що своєю чергою спричинило деінтермедіацію торгівлі фінансовими та товарними активами, тобто скорочення обсягів вкладень у традиційні банківські, страхові та інші активи на користь цінних паперів, похідних інструментів, що не обов'язково потребують звернення до фінансових посередників. Глобалізація позабіржових ринків, насамперед похідних інструментів, полегшила перетікання потоків з товарних сегментів у фінансові, а гнучкість, нерегульованість позабіржових інструментів (донедавна) зумовили їх неспинний розквіт.

Поширення різного роду фінансових інновацій пов'язано з двома аспектами – появою фінансового інжинірингу та тенденції до фінансової конгломерації. Переплетення у холдингових структурах пенсійних фондів, хедж-фондів, інвестиційних компаній призводять не лише до комплексного та перехресного обслуговування клієнтів чи інтересів фінансових груп, але й дають змогу цим структурам бути гравцями на декількох сегментах фінансових чи товарних ринків одночасно.

Фінансова конгломерація, спрямована на синтез окремих технологій надання фінансових послуг на рівні фінансових посередників, потребувала гнучких та специфічних фінансових інструментів, обсяги та різноманіття яких значно збільшилися з появою науки фінансового інжинірингу.

Від детермінанти фінансової конгломерації та фінансового інжинірингу варто перейти до психологічно-поведінкової детермінанти, що є превалюючою нині як із методологічного, так і з практичного боку. За традиційною гіпотезою ефективних ринків уся існуюча на ринку інформація миттєво відображається в цінах на активи, особливо на ф'ючерсних ринках, що вважаються інформаційно ефективними (сильна форма ринкової ефективності). Однак учасники фінансових та товарних ринків, зокрема ф'ючерсних, досить часто не враховують фундаментальні чинники під час прийняття інвестиційних рішень, діють ірраціонально, піддаються тренду чи панічним настроям (стадним рефлексам), що провокують надування "бульбашок" на ринках та масовий розпродаж активів "assetfiresale". У цьому контексті перегляд панівних теорій і концепцій та поява нових технологій інвестування сприяють поширенню фінансіалізації. Крім того, гонитва за прибутком, ідеологія "успішної людини" змінюють традиційні соціокультурні цінності на прагматизм і гонитву за грошима, що призводить до появи інвесторів, які шукають легких грошей, так званих homofinansus.

Наведені детермінанти (лібералізація валютно-фінансового регулювання, розвиток технологій торговельної діяльності, поширення фінансових інновацій, психологічно-поведінкова) спричинили відрив фінансового сектору від реального та появу квінтесенції цього процесу – фінансіалізації товарних ринків.

Дослідивши детермінанти фінансіалізації товарних ринків, варто розглянути ключові з них – появу різноманітних інструментів фінансового інжинірингу, зокрема похідних інструментів, що сьогодні є найбільшим за обсягом торгів видом товарних і фінансових інструментів світу. Похідні інструменти у своєму класичному розумінні як інструменти, вартість яких залежить від зміни базових активів, та розрахунки за якими відбудуться в майбутньому, сьогодні не відповідають цьому визначенню з таких причин: "вплив навпаки" – курсоутворення на ринку похідних визначає ціни на ринку базових товарів чи змінних; "без поставки" – більшість з похідних, що знаходяться в обігу, є суто розрахунковими (учасники угоди за результатами торгів певним інструментом компенсують один одному різницю у цінах) і не передбачають поставки реальних товарних цінностей.

Ринок похідних інструментів розглядається як ключовий механізм акумуляції спекулятивних фінансових потоків та фіктивного капіталу, втіленого у формі похідних інструментів, драйвер фінансіалізації товарних ринків. Крім змін у функціях, класифікаційному групуванні на ринках похідних, що виступають основою фінансіалізації товарних інструментів, спостерігаються зміни й у складі учасників ринку та їх ролі (табл.).

Табл. Учасники ринку деривативів за їх повноваженнями [10]

Категорія учасників	Повноваження
Виробники, торгівці, споживачі	Учасники, які первісно задіяні у фізичних ринках товарних цінностей і використовують деривативи переважно для хеджування своїх ризиків
Дилери свопів (похідних)	Інвестори, які працюють з угодами типу "своп" і використовують ринки товарних деривативів для хеджування ризиків, пов'язаних із цими угодами, переважно у формі інвестицій у сировинні індекси
Управляючі грошовими фондами – інституційні інвестори	Учасники, які беруть участь у строковій торгівлі від імені своїх клієнтів, зокрема хедж-фонди, що здійснюють операції на цих ринках
Інші учасники	Включають інших звітуючих учасників, які не належать до попередніх трьох категорій, та незвітуючі учасники – дрібні торгівці

З урахуванням значної кількості різновидів похідних фінансових інструментів доцільно стверджувати про складні види фіктивного капіталу, який втілений в такі інструменти.

Висновки. Ключовою тенденцією у розвитку світового господарства сьогодні можна назвати відрив фінансового сектору від реального, що проявляється насамперед у фінансіалізації товарних ринків, яку можна визначити як зростання ролі фінансових мотивів, фінансових ринків та фінансових гравців у функціонуванні товарних ринків. Ключовими детермінантами цього процесу запропоновано вважати лібералізацію валютно-фінансового регулювання, появу

фінансових інновацій, розвиток технологій торговельної діяльності, психологічно-поведінкову детермінанту, які дали змогу узагальнити причинно-наслідкові зв'язки та простежувати тенденції фінансіалізації. Крім того, похідні інструменти є провідниками фінансіалізації товарних ринків, сучасною формою фіктивного капіталу з орієнтацією на спекулятивну функцію, на противагу хеджувальній.

Література

1. Krippner G. What is Financialization? / Greta Krippner // Mimeo, Department of Sociology, UCLA. – 2004.
2. Международный менеджмент : учебник для вузов / Д.И. Баркан, С.Э. Пивоваров, Л.С. Тарасевич, А.И. Майзель. – СПб. : Питер. – 2002. – 547 с.
3. Blackburn, R. Finance and the Fourth Dimension / R. Blackburn // New Left Review. – 2006, № 39. – P. 39-70.
4. Foster J.B. Financialization of Capitalism / John Bellamy Foster // Monthly Review. – 2007, № 11. – P. 8-10.
5. Мазуренко В.І. Системні детермінанти світових фінансових криз : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня д-ра екон. наук / В.І. Мазуренко. – К. : Б.В., 2010. – 32 с.
6. Чувардинський О.Г. Механізм регулювання розвитку руху капіталу в умовах фінансової глобалізації : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. екон. наук / О.Г. Чувардинський. – Харківський національний ун-т ім. В.Н. Каразіна. – X., 2005. – 20 с.
7. The Global Financial Centres Index. – [Electronic resource]. – Mode of access <http://www.zyen.com/research/gfci.html>.
8. Key facts about the City of London and the "Square Mile". The City of London Corporation. – [Electronic resource]. – Mode of access <http://www.cityoflondon.gov.uk/about-the-city/who-we-are/Pages/key-facts.aspx>.
9. Международные финансовые центры и их роль в развитии мировой экономики". Аналитический обзор. – М. : Финансовый университет при Правительстве Российской Федерации, 2012. – 444 с.
10. Price formation in financialized commodity markets: The role of information. – United Nations Conference on Trade and Development. – 2011. – 81 p.

Korneev M.V. Особенности фінансиализации товарных рынков на современном этапе экономического развития

Определено понятие "фінансиализация" в целом и применение его к товарным рынкам. Рассмотрено содержание, базовые признаки, характерные особенности фінансиализации товарных рынков в современных условиях. Приведена группировка детерминант фінансиализации товарных рынков по отдельным аспектам (либерализация валютно-фінансового регулирования, развитие технологий торговой деятельности, распространение фінансовых инноваций, психологически-поведенческая детерминанта). Исследована ключевая детерминанта фінансиализации товарных рынков (появление разнообразных инструментов фінансового инжиниринга).

Ключевые слова: фінансиализация, товар, детерминанта, рынок, производные фінансовые инструменты, либерализация, конгломерация, фінансовый инжиниринг.

Korneyev M.V. Features Financialisation of Commodity Markets at the Present Stage of Economic Development

The concept of "financialisation" in general and its application to commodity markets. The concept, basic features, characteristics financialisation of commodity markets is considered. Shows the grouping determinants financialisation of commodity markets in some aspects (liberalization of monetary and financial regulation, technology trading activities, distribution of financial innovation, psychological and behavioral determinants). Investigational key the determinant of financialisation of commodity markets in modern terms (emergence of various instruments of financial engineering).

Keywords: financialisation, product, determinant, market, derivatives, liberalization, conglomeration, financial engineering.